

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J. K.**, bývajúceho v B., **2/ M. L.**, bývajúcej v B., zastúpených JUDr. D. Š., advokátkou v B., proti žalovaným **1/ Slovenskej republiky – Ministerstvu financií Slovenskej republiky**, Štefanovičova č. 5, Bratislava, **2/ Slovenskej republiky – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova č. 2, Bratislava, **3/ Národnej banke Slovenska**, Imricha Karvaša č. 1, Bratislava, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 17 C 152/2005, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2008 sp.zn. 3 Co 165/2008, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcov **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/, 2/, 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 6. decembra 2007 č.k. 17 C 152/2005-121 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/, 2/ proti žalovaným 1/ až 3/ domáhali zaplatenia 443 004,-- Sk (14 705,04 EUR) s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania nepriznal.

Na odvolanie oboch žalobcov Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 25. septembra 2008 sp.zn. 3 Co 165/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/, 2/. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu

prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní predovšetkým poukázali na § 30 ods. 1 zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky a obom súdom nižšieho stupňa vytkla, že nevykonali podrobnú analýzu zákonom zverených právomocí žalovaným 1/ až 3/, ktorá je dôkazom tvrdenia žalobcov.

Žalovaní 1/, 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili, žalovaný 3/ vo vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil) je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov 1/, 2/ z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., pričom nezistil

existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení a ani samotní dovolatelia žiadnu z týchto vád nenamietali.

I keď žalobcovia 1/, 2/ v dovolaní bližšie nešpecifikovali žiadny dovolací dôvod, z kontextu tohto mimoriadneho opravného prostriedku možno vyvodit', že dovolatelia zrejme namietali, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V tejto súvislosti treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcov 1/, 2/ je neprípustné, preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovaným 1/, 2/ v tomto konaní žiadne trovy nevznikli a žalovaný 3/ návrh na rozhodnutie o trovách nepodal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová